

του π. Βαρνάβα Γιάγκου, εφημέριου του

I. Ν. Λαοδηγήτριας Θεσσαλονίκης

Απόδειξη της ερωτικής μας ανικανότητας είναι η επιδερμικότητα αυτής της εμπειρίας. Όταν ο έρωτας εξαντλείται στα γλυκερά λόγια και βιώματα και στη τυποποιημένη τεχνική του έρωτα, που οδηγεί στην ευδαιμονία και τη στιγμιαία αυτοπραγμάτωση, εκφράζεται ο φόβος και η αδυναμία να συναντήσουμε αληθινά το πρόσωπο του άλλου.

Η αγάπη είναι εμπειρία επώδυνη για τον ψυχικό μας κόσμο, γι' αυτό αποφεύγουμε να ανοιχθούμε πιο ουσιαστικά. Προτιμούμε τις ήρεμες σχέσεις, όπου δεν συνδεόμαστε βαθιά με τον άλλο, για να μπορούμε να εξερχόμεθα όταν προσβάλλεται ο ναρκισσισμός μας. Πίσω από την γλύκα του έρωτα υπάρχει πάντα η διακινδύνευση. Είναι μια μορφή αυτοαπώλειας.

Το ολοκληρωτικό δόσιμο φέρει την απειλή της αποτυχίας και του εκμηδενισμού. Πως ξέρεις ότι αγάπησες τον κατάλληλο άνθρωπο; Πως ξέρω πως θα γίνω

εύκολος για εκμετάλλευση; Τον ίδιο τρόμο έχομε και στο πλησίασμα του Θεού. Όταν προσεύχομαι ψάχνοντας την αγάπη Του, παραδίδοντας το κέντρο της ύπαρξής μου σε Αυτόν, δεν ξέρω τι θα συναντήσω και πώς θα αντέξω το θέλημά Του.

Πίσω από κάθε έρωτα υπάρχει υψωμένος ο θάνατος - ο θάνατος του θελήματός μας, της δύναμής μας, του συμφέροντός μας. Αλλά τρομακτικότερα στέκεται ο θάνατος ως χωρισμός. Καταφέρνεις να συνδεθείς ολοκληρωτικά με τον άνθρωπό σου και μελαγχολείς αναλογιζόμενος την ώρα του θανάτου του. Ξέρεις ότι θα πεθάνεις, γι' αυτό αγαπάς με πάθος που αναμειγνύεται με τρόμο. Εξ αιτίας του φόβου του θανάτου συνήθως επιλέγουμε τις ρηχές ερωτικές σχέσεις, για να αποφύγουμε το φόβο της απώλειας του αγαπημένου, ή εμμένουμε στον αυτονομημένο σωματικό έρωτα, για να καλύψουμε το άγχος του θανάτου. [\(περισσότερα...\)](#)